

[5] 2017 5[1]

АГГ+ часопис за архитектуру, грађевинарство, геодезију и сродне научне области
ACEG+ Journal for Architecture, Civil Engineering, Geodesy and other related scientific fields

Приказ
Докторска дисертација

Ужа научна област
Архитектонско пројектовање и
савремена архитектура

Маја Милић Алексић

ФАКУЛТЕТ/АКАДЕМИЈА
Универзитет у Београду
Архитектонски факултет

ИМЕ И ПРЕЗИМЕ ДОКТОРАНДА
Маја Милић Алексић

ДАТУМ И МЈЕСТО РОЂЕЊА
1971. Сарајево

НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ
Комуникацијска својства архитектуре на примјеру дјела Златка Угљена

УЖА НАУЧНА ОБЛАСТ
Архитектонско пројектовање и савремена архитектура

МЕНТОР
Проф. Зоран Лазовић, редовни професор Архитектонског факултета Универзитета у Београду

ДАТУМ ОДБРАНЕ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ
14. 2. 2017.

ПРЕДМЕТ И ЦИЉ РАДА: Предмет истраживања чине комуникацијска својства архитектонског стваралаштва која схватамо као начин тумачења и разумијевања смисла и значења једног архитектонског дјела. Основни циљ истраживања јесте дефинисање интердисциплинарне теоријске основе везане за феномен комуникацијских својстава архитектуре и облика комуникације.

МЕТОДЕ ИСТРАЖИВАЊА: Истраживање је спроведено путем комбиновања низа основних и специфичних научних метода и техника које се примијењују у области архитектуре и урбанизма. Општа научна метода примијењена у истраживању је аналитичко-синтетичка метода, примјерена теоријским и емпиријским истраживањима са циљем доказивања постављених хипотеза, те реализације задатака истраживања. Основне методе истраживања примијењене у изради докторске дисертације су: метода научне анализе садржаја, метода логичке аргументације, метода студије случаја и метода компаративне анализе садржаја.

ГЛАВНЕ И ПОМОЋНЕ ХИПОТЕЗЕ: Прва хипотеза претпоставља да се комуникацијска својства архитектуре могу посматрати као методолошки модел за тумачење вриједности архитектонског дјела. Друга хипотеза односи се на претпоставку да архитектура Златка Угљена посједује комуникацијске одлике које се могу квалитативно испитати као интериорни и екстериорни облик архитектонске комуникације.

НАУЧНИ ДОПРИНОС: Научни доприноси истраживања су разврстани на теоријски, практични и методолошки допринос.

1) Научни допринос рада огледа се у потреби проширивања и продубљивања теоријских истраживања у области архитектонског пројектовања и савремене архитектуре, што одсликава потребу да се мисли кроз односе између различитих подручја, тј. потребу за интердисциплинарношћу у теоријском разматрању. Стога је основни допринос студије теоријско сазнање добијено у интерпретацији и компаративној анализи комуникацијског својства архитектуре као вриједности њене естетске компоненте, што афирмише умјетничку и креативну природу архитектуре.

2) Практични допринос представљају резултати истраживања који се односе на студију случаја, а која **(на шта се ово која односи ???)** треба да прикажу анализу архитектонске комуникације и значења коју конкретно ауторско стваралаштво евоцира. Теоријска анализа архитектонског дјела омогућава свеобухватније разумијевање, сагледавање многострукости са којом се суочава сложен стваралачки процес, са једне стране, и његовог слојевитог доживљаја и разумијевања, са друге стране. Посебно значајан научни допринос је интерпретација стваралаштва архитектке Златка Угљена према постављеној теоријској конструкцији.

3) Методолошки допринос односи се на проширивање могућности методологије проучавања архитектонског стваралаштва и процеса пројектовања кроз анализу комуникацијских својстава архитектуре. Такође, у методолошком смислу, допринос овог истраживања јесте успостављање и утврђивање екстериорног и интериорног облика архитектонске комуникације. Истраживање представља допринос у методологији

архитектонског пројектовања кроз указивање на значај комуникацијских својстава архитектуре.

ЗАКЉУЧАК: Истраживање проведено у овом раду усмјерено је на испитивање комуникацијских својстава као један од методолошких модела за тумачење значења и доживљаја архитектонског дјела. У савременом архитектонском дискурсу изражена је тенденција да се о архитектури мисли као о активном актеру у комуникацији. У том контексту, у овом истраживању измјештено је тежиште разматрања архитектуре као завршене физичке форме на систем токова и међудејства, и сложену комуникацију која се јавља у том процесу. Ова врста реуспостављања усмјерила је истраживачку позицију на анализу капацитета и облика архитектонске комуникације. У студији се полази од става да архитектура као сваки културни феномен комуницира, јер стваралац тежи изазвати одјек у духу и сензибилитету субјекта током рецепције дјела. Стога је тумачење комуникације у архитектури указало на њену двоструку природу – с једне стране, креће се од интенције стварања, а са друге, од рецепције и доживљаја архитектуре.

Архитектура, као стваралачка духовна активност, уобличава се кроз своје симболичке творевине које изражавају значење. Форма кроз коју се креативни дух и мишљење оформљују и као такви добијају смисао и садржај, у архитектури се првенствено остварује у „стварној архитектури“, како је назива Ајзенман. То је архитектура која се првенствено ствара путем архитектонских медија, што је, како смо у истраживању показали, први облик архитектонске комуникације, која је тек обрис „унутрашње архитектуре“ у процесу духовног стварања. Према даљој поставци у раду, теоријски су проблематизована комуникацијска својства архитектонског дјела у два облика – као екстериорни и интериорни облик архитектонске комуникације.

Екстериорни облик комуникације као дискурзивни доживљај обухвата семантичке системе значења и односи се на искуства спољашњег објективног свијета и повезује са контекстуалним и културолошко-друштвеним системима. Овај вид комуникације разматран је у аналогiji са лингвистиком, гдје је у семиотичкој анализи значење, прије свега, вид комуникације. Интериорни облик комуникације се односи на интуитивно, унутрашње, субјективно и непосредно искуство простора. Тематизовање овог облика комуникације постављено је у поље феноменолошких истраживања и омогућило је испитивање чулних феномена, субјективности доживљаја, ефемерности појава које архитектура производи, питања перцепције и атмосфере. У том смислу, архитектура се не схвата као репрезентациона умјетност, те се њен унутрашњи интензитет и изражајност појављује као облик комуникације у непосредном сусрету.

ΑΓ

Γ+

Приказ
Магистарски рад

Младен Слијепчевић

Ужа научна област
Грађевинске конструкције ;
област Механика и теорија
конструкција

ФАКУЛТЕТ/АКАДЕМИЈА
Универзитет у Бањој Луци
Архитектонско-грађевинско-геодетски факултет

ИМЕ И ПРЕЗИМЕ ДОКТОРАНДА
Младен Слијепчевић

ДАТУМ И МЈЕСТО РОЂЕЊА
1981, Добој

НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ
**Анализа утицаја попречног концентрисаног оптерећења на танкозидне носаче – PATCH
LOADING**

УЖА НАУЧНА ОБЛАСТ
Грађевинске конструкције ; област Механика и теорија конструкција

МЕНТОР
др Драган Милашиновић, редовни професор

ДАТУМ ОДБРАНЕ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ
13. 05. 2017.

ПРЕДМЕТ И ЦИЉ РАДА: Предмет научног истраживања је нумерички експеримент у реномираном софтверу ABAQUS 6.10, његово поређење са реалним експериментом са освртом на постојећи правилник EN 1993-1-5:2006 ПУНИ ЛИМЕНИ НОСАЧИ. Тренутни правилник за ову врсту оптерећења и проблема је дефинисан с емпиријским формулама, које су установљене након многобројних експеримената, како физичких тако и нумеричких.

Циљеви ове магистарске тезе су:

- Добијање валидних нумеричких резултата за референтни модел за три различите дужине преко којих дјелује концентрисано оптерећење и калибрисање нумеричког експеримента у односу на експерименталне резултате.
- Добијање резултата параметарском студијом и њихово тумачење, варирањем дужине преко које дјелује концентрисано оптерећење, варирањем имерфекција и варирањем дебљине ножице.
- Преглед постојећег стандарда EN 1993-1-5:2006 и поређење добијених података са граничном носивошћу према датом стандарду.

МЕТОДЕ ИСТРАЖИВАЊА: Метода коначних елемената; Аналитичка метода; Синтеза; Индуктивна метода; Компаративна метода;

ГЛАВНЕ И ПОМОЋНЕ ХИПОТЕЗЕ:

У магистарској тези су постављене хипотезе:

- Могуће је добијање валидних нумеричких резултата за референтни модел и калибрисање нумеричког експеримента у односу на експерименталне резултате.
- Могуће је добити резултате параметарском студијом, варирањем дужине преко које дјелује концентрисано оптерећење, варирањем имерфекција и варирањем дебљине ножице и извући закључке и смјернице за даљи рад на тему „PATCH LOADING“-а.
- Могуће је извршити поређење постојећег стандарда EN 1993-1-5:2006 са добијеним нумеричким резултатима и извући закључке и смјернице за даљи рад.

НАУЧНИ ДОПРИНОС: Поред практичне стране одређивања критичног оптерећења танкозидног носача под дејством попречног концентрисаног оптерећења, треба истакнути да се у носачу дешава стање које у теоријском смислу нема затворено рјешење. Односно, до сада није одређено тачно теоријски поткријепљено рјешење овог проблема. Сва рјешења су полуемпиријског типа. Истраживачи су на основу експеримента, својих личних запажања, теоријске упућености и оријентације давали приближна рјешења проблема.

Из тог разлога научна јавност је врло заинтересована за овај проблем, а поготово што се у носачу испреплиће више могућих проблема стабилности као и сингуларних рјешења.

Могуће је на изолованом танкозидном носачу добити врло битне и валидне резултате, који су примјенљиви на великом броју ситуација у којима се танкозидни носач налази.

ЗАКЉУЧАК: С обзиром на то да овај проблем није на овај начин посматран, може се рећи да је на ефикасан начин обрађена врло актуелна и захтјевна тема, односно пружен је значајан научни допринос израдом ове магистарске тезе. Рад је систематизован, класификован, идентификовани су проблеми са којима се сусрећемо при оптерећивању танкозидног носача попречним концентрисаним оптерећењем и дати су поступци и методе њиховог рјешавања.

